

Opstandingsondag, 5 April 2026

Skriflesing: 1 Konings 17:17-24; Johannes 20:1-18

Tema: Van dood na lewe: God gee terug wat verlore was.

VERKONDIGING

Kort agtergrond voor die Skriflesing

Voordat ons lees uit 1 Konings 17:17–24, is dit goed om net te onthou wat vooraf gebeur het. Israel was in 'n tyd van groot geestelike verval. Koning Agab en Isebel het die volk weggeneem van die Here af, en die Baäl-diens het sterk posgevat. In daardie tyd stuur die Here vir Elia as profeet om sy woord te spreek. Elia kondig ook 'n droogte en hongersnood aan.

Die Here sorg eers vir Elia by die spruit Krit, en stuur hom daarna na Sarfat, na 'n weduwee. Hierdie vrou het byna niks oor gehad nie, net 'n hand vol meel en 'n bietjie olie. Maar deur die Here se wonderwerk raak die meel en olie nie op nie. Die Here sorg dus vir haar, haar seun en vir Elia.

Net wanneer dit lyk asof daar weer hoop is, gebeur daar iets verskrikliks: die weduwee se seun word siek en sterf. Die vrou verstaan dit nie. Sy vra of Elia se teenwoordigheid nie miskien haar skuld voor God uitgewys het nie. Dit is presies daar, op daardie plek van verlies en verwarring, waar ons gedeelte begin.

En wanneer ons dan later Johannes 20 lees, sien ons weer mense op so 'n plek van verlies: Maria Magdalena en die dissipels staan by die dood van Jesus, vol rou, vol vrae, en sonder verwagting dat lewe weer moontlik kan wees.

Skriflesing

1 Konings 17:17-24

¹⁷In dié tyd het die vrou, die eienares van die huis, se seuntjie siek geword. Hy het al hoe sieker geword totdat hy die laaste asem uitgeblaas het. ¹⁸Toe sê sy vir Elia: “Kyk wat het u my aangedoen, man van God! Het u na my toe gekom om my sonde aan die lig te bring en my seuntjie daarom te laat doodgaan?”

¹⁹Hy sê vir haar: “Gee jou kind hier,” en hy tel hom van haar skoot af op. Toe dra hy hom na die bokamer toe waar hy tuis gegaan het en lê hom op die bed neer ²⁰en bid tot die Here: “Here my God, wil U nou oor hierdie weduwee by wie ek bly, 'n ramp bring deur haar kind te laat sterf?”

²¹Toe gaan lê hy drie maal bo-oor die kind en smee die Here: “Here my God, laat die lewe tog terugkom in die kind.”

²²Die Here het Elia se gebed verhoor: die lewe het teruggekom, die kind het gelewe. ²³Toe bring Elia die kind van die bokamer af ondertoe en gee hom vir sy ma en sê: “Kyk! Jou seuntjie leef!”

²⁴Die vrou sê toe vir Elia: “Nou weet ek dat u ’n man van God is, en dat wat die Here deur u sê, die waarheid is.”

Johannes 20:1-18

Die leë graf

¹Die Sondagmôre vroeg, toe dit nog donker was, kom Maria Magdalena by die graf en sien dat die klip van die graf af weggerol is. ²Sy hardloop toe en gaan na Simon Petrus en na die ander dissipel toe vir wie Jesus baie lief was, en sê vir hulle: “Hulle het die Here uit die graf weggevat, en ons weet nie waar hulle Hom nou begrawe het nie.”

³Petrus en die ander dissipel het toe uitgekome en na die graf toe gegaan. ⁴Die twee het saam begin hardloop, maar die ander dissipel het vinniger as Petrus gehardloop en eerste by die graf gekom. ⁵Toe hy vooroor buk, sien hy die doeke lê, maar hy het nie ingegaan nie. ⁶Ná hom het Simon Petrus ook daar aangekom, en hy het in die graf ingegaan. Hy sien toe die doeke daar lê, ⁷ook die doek wat om Jesus se kop was. Dié doek het nie by die ander doeke gelê nie, maar was eenkant afsonderlik opgerol. ⁸Daarna het die ander dissipel, wat eerste by die graf gekom het, ook ingegaan, en hy het dit ook gesien en geglo.

⁹Hulle het nog nie die Skrif verstaan dat Jesus uit die dood moet opstaan nie.

¹⁰Daarna het die dissipels weer huis toe gegaan.

Jesus verskyn aan Maria Magdalena

¹¹Maar Maria het buite by die graf bly staan en huil. Terwyl sy huil, het sy vooroor gebuk om in die graf in te kyk. ¹²Toe sien sy twee engele met wit klere aan daar sit waar die liggaam van Jesus gelê het, een waar die kop en een waar die voete was. ¹³Hulle vra toe vir haar: “Mevrou, waarom huil jy?”

Sy antwoord hulle: “Omdat hulle my Here weggevat het en ek nie weet waar hulle Hom nou begrawe het nie.”

¹⁴Nadat sy dit gesê het, het sy omgedraai en vir Jesus daar sien staan, maar sy het nie geweet dat dit Hy is nie. ¹⁵Jesus vra haar toe: “Mevrou, waarom huil jy? Vir wie soek jy?”

Sy het gedink dit is die tuinopsigter, en sy het vir hom gesê: “Meneer, as u Hom weggevat het, sê vir my waar u Hom begrawe het, en ek sal Hom daar gaan haal.”

¹⁶ Jesus het vir haar gesê: “Maria!”

Sy draai na Hom toe en sê in Hebreeus vir Hom: “Rabboeni!” Dit beteken leermeester.

¹⁷ Jesus sê toe vir haar: “Moet My nie vashou nie, want Ek het nog nie na die Vader toe opgevaar nie. Maar gaan na my broers toe en sê vir hulle: ‘Ek vaar op na my Vader toe, wat ook julle Vader is, na my God, wat ook julle God is.’ ”

¹⁸ Maria Magdalena het toe vir die dissipels gaan sê: “Ek het die Here gesien!” En sy het ook vertel wat Hy vir haar gesê het.

‘My woord is soos vuur, sê die Here, soos ‘n hamer waarmee klippe stukkend gebreek word.’ *Jeremia 23:29*

PREEK

Inleiding:

Broers en susters in ons Here Jesus Christus,

Paassondag begin nie met triomf in mense se harte nie. Dit begin nie met mense wat sommer vanself vol geloof, sekerheid en blydschap is nie. Dit begin eerder met stilte, met trane, met verwarring, met mense wat nie weet wat nou nie.

Dit is belangrik dat ons dit raaksien.

Want baie keer dink ons Paassondag begin waar alles klaar opgelos is. Maar in die Bybel begin dit by mense wie se harte swaar is. Mense wat seergekry het. Mense wat teleurgesteld is. Mense wat net probeer verstaan wat gebeur het.

En miskien is dit juis waarom hierdie twee gedeeltes so mooi bymekaar pas. In 1 Konings 17 is daar ‘n weduwee wie se enigste seun sterf. In Johannes 20 is daar Maria Magdalena wat na ‘n graf toe kom, omdat sy verwag om ‘n dooie Jesus daar te vind. In albei gedeeltes is daar verlies. In albei gedeeltes is daar pyn. In albei gedeeltes lyk dit of die dood die laaste woord het. Maar Paassondag verkondig aan ons: die dood kry nie die laaste woord nie. God doen.

1. God ontmoet mense in hulle werklike verlies

Die eerste ding wat hierdie twee gedeeltes vir ons wys, is dat God nie ons pyn ontken nie.

In 1 Konings 17 lees ons dat die weduwee se seun siek word en sterf. Dit kom as ‘n skok, veral omdat die Here reeds so wonderlik voorsien het. Die meel en olie het nie opgebraak nie. God het

gewys Hy sorg. En tog kom daar nou nuwe swaarkry. Dit leer vir ons iets belangrik: selfs nadat God reeds in ons lewens gewerk het, beteken dit nie dat daar nooit weer pyn of beproewing sal kom nie.

Die weduwee is eerlik. Sy verstaan nie. Sy wonder of hierdie tragedie dalk straf is. Sy is nie die eerste gelowige mens wat vra: "Here, hoekom gebeur dit?" nie. Ons ken mos daardie vrae ook. Hoekom nou? Hoekom weer? Hoekom, nadat ons al soveel deurgemaak het?

In Johannes 20 sien ons dieselfde eerlike pyn. Maria Magdalena kom vroeg, terwyl dit nog donker is, na die graf. Sy kom nie met opstandingsverwachting nie. Sy kom met verlies. Sy dink iemand het die Here se liggaam weggevat. Sy huil. Sy verstaan nie.

Dit troos my dat die Bybel so eerlik is. Die Bybel maak nie of geloof beteken jy huil nooit nie. Dit maak nie of gelowiges nooit verward raak nie. Nee, die Bybel wys vir ons mense met tranes in hulle oë, mense wat nog nie alles verstaan nie, mense wie se geloof deur pyn beweeg.

En miskien is dit waar party van ons vandag is. Jy is in die kerk op Paassondag, maar jy dra nog verdriet. Jy glo, maar jy verstaan nie alles nie. Jy hoop, maar daar is nog vrae in jou hart.

Dan sê hierdie gedeeltes vir jou: God werk nie net in maklike tye nie. Hy ontmoet mense juis ook in hulle verlies.

2. God bring lewe waar mense net dood sien

Die tweede groot waarheid van hierdie Paassondag is dat God lewe bring waar mense net dood sien.

In 1 Konings 17 neem Elia die seun op, dra hom na bo, en roep tot die Here. Dis belangrik: Elia maak nie asof hy self die mag het nie. Hy bid. Die lewe kom nie uit Elia uit nie. Die lewe kom van die Here af. En die Here hoor. Die Here gee die kind se lewe terug.

Hier gebeur iets baie betekenisvol. In 'n wêreld waar Baäl gesien is as 'n sogenaamde god van vrugbaarheid en lewe, wys die Here dat Hy alleen Here is oor lewe en dood. Nie Baäl nie. Nie enige afgod nie. Nie die magte van die wêreld nie. Die Here alleen.

Maar wanneer ons by Johannes 20 kom, gaan die Here nog verder. Die leë graf is nie net nog 'n wonderwerk nie. Dit is die groot keerpunt van die geskiedenis.

Maria sien die klip is weggerol. Petrus en Johannes hardloop. Hulle sien die grafdoeke lê nog daar. Johannes beskryf dit op so 'n manier dat dit duidelik is: hierdie is nie die werk van grafrowers nie. Niemand sou die liggaam steel en die doeke so netjies agterlaat nie. Die liggaam van Jesus het as't ware die grafdoeke verlaat. Die graf is leeg, nie omdat iemand Jesus weggevat het nie, maar omdat Hy opgestaan het.

Dit is waarom die opstanding die hart van die Christelike geloof is. As Jesus opgestaan het, dan het Hy waarlik gedoen wat Hy belowe het. As Jesus opgestaan het, dan is Hy nie net 'n goeie leermeester of profeet nie, maar die lewende Here. As Jesus opgestaan het, dan is die dood nie die einde nie. Dan is daar ook vir ons opstanding en lewe.

In 1 Konings 17 kry 'n ma haar seun terug. Dit is wonderlik. Maar daardie seun sou eendag weer sterf. In Johannes 20 staan Jesus op, en nou word die dood self oorwin. Hier word nie net iemand tydelik teruggegee nie. Hier begin die nuwe skepping. Hier breek die ewige lewe in.

Paassondag sê dus nie net: "God kan help" nie. Paassondag sê: "In Christus het God die dood self gebreek."

3. Die opgestane Here roep ons by die naam en stuur ons uit

Die derde hoofgedagte is miskien die mooiste van alles.

Maria sien Jesus, maar sy herken Hom nie dadelik nie. Haar tranne verblind haar. Haar verwagting is nog te klein. Sy soek 'n dooie Here, nie 'n lewende Here nie.

En hoe herken sy Hom?

Nie eers deur sy voorkoms nie. Maar deur sy stem.

Hy sê net: "Maria."

Dis al. Haar naam.

En toe weet sy.

Dit is so diep troosvol. Die opgestane Here ken sy mense by die naam. Hy is nie net opgestaan in die algemeen nie. Hy is lewendig en persoonlik. Hy roep nie net skares nie. Hy roep mense. Hy roep Maria. En Hy roep ook vir jou en vir my.

Daar is baie mense wat soos Maria leef: met liefde vir Jesus, maar nog vasgevang in tranes, in vrees, in onsekerheid. En dan kom die Here, nie met harde verwyte nie, maar met 'n persoonlike woord. Hy noem haar naam. So trek Hy haar uit die grafstemming uit en in die lig van die opstanding in.

Maar dan hou Hy haar ook nie daar nie. Hy stuur haar. Sy moenie net vasklou nie; sy moet gaan vertel. Die eerste reaksie op die opstanding is nie om stil te bly nie, maar om te gaan getuig. Dit is ook vir ons die boodskap. Paassondag is nie net iets wat ons bewonder nie. Dit is iets waaruit ons leef en wat ons moet dra na ander toe.

As Jesus leef, dan beteken dit:

- jou sonde is vergewe,
- jou dood is nie die einde nie,

- jou hoop is nie verniet nie,
- jou getuie-wees maak saak.

Die kerk leef nie van 'n herinnering aan 'n gestorwe Here nie. Die kerk leef uit die teenwoordigheid van 'n lewende Here.

Slot

Broers en susters, op hierdie Paassondag staan ons tussen twee tonele van verlies, maar ook tussen twee geweldige tekens van God se mag.

In Sarfat gee God 'n kind terug aan sy ma.

By die graf gee God die Seun terug aan die wêreld.

Maar selfs dit sê nog nie genoeg nie. Want Jesus is nie net terug nie. Hy is opgestaan as die Here van die lewe. Die graf is leeg. Die skuld is betaal. Die dood is oorwin.

Daarom kan jy vandag weet: jou pyn is nie vir God onsigbaar nie. Jou vrae is nie vir Hom vreemd nie. Jou tranes is nie buite sy bereik nie.

En tog is dit nie al nie.

Hy is die God wat lewe bring.

Hy is die Here wat jou by jou naam roep.

Hy is die Opgestane Een wat jou uitstuur om te leef in hoop.

Gaan daarom uit hierdie Paassondag met hierdie waarheid in jou hart:

Wat verlore lyk, is nie buite God se hand nie.

Wat dood lyk, is nie sterker as Christus nie.

Wat gebreek is, is nie die einde van jou storie nie.

Jesus leef.

En omdat Hy leef, is daar vir ons ook lewe.

Amen.